

מכל העמים - 1942/ נתנו אל תרמן

בבכות ילדינו בצל גרדומים
שמענו. את חמת העולם לא
כי אתה בחרתנו מכל העמים,
אהבת אותנו ורצית בנו.

בחרתנו מכל העמים, כי אתה
מנורווגים, מצ'כים, מבריטים.
ובצעוד ילדנו אלי גרדומים,
ילדים יהודים, ילדים חכמים,
הם יודעים כי דמם לא נחשב בדמים-
רק לאם: אל תביטי. הם קוראים

ואוכל הגרזן בימים ובליל,
רום והאב הנוצרי הקדוש בעיר
לא יצא מהיכל עם צלמי הגואל
לעמוד יום אחד בפוגרום.
יום אחד ויחידי, לעמוד יום אחד,
במקום שעומד בו שנים כמו גדי
ילד קט,
אלמוני,
יהודי.

ורבה דאגה לתמונות ופסלים
ואוצרות אמנות פן יופצצו.
ואוצרות אמנות של ראשי עוללים אך
אל קירות וכבישים ירוצצו.
תביטי האם, עיניהם מדברות: אל
איך שורות ארוכות הונחנו.
חיילים ותיקים וידועים לשם,
קטנים בקומה אנחנו. רק

עיניהם מדברות עוד דברים אחדים:
אלוהי האבות, ידענו
שאתה בחרתנו מכל הילדים,
אהבת אותנו ורצית בנו.
שאתה בחרתנו מכל הילדים
להרג מול כסא כבודך.
ואתה את דמנו אוסף בכדים

משרד החינוך
המינהל הפדגוגי
הפיקוח ליישום חוק זכויות התלמיד

כי אין לו אוסף מלבדך.
ואתה מריחו כמו ריח פרחים
ואתה מלקטו במטפחת,
הרוצחים, ואתה תבקשנו מידי
ומידי השותקים גם יחד .

[הקשר בין בהירת עם ישראל לבין הסבל שהוא עובר](#)